

Redigeret af Ole Bostrup

Dansk Kemi vil fremover bringe små lette forsøgsbeskrivelser, som læserne selv kan prøve i laboratoriet.

> Så vidt muligt vil vi bringe ret ukendte forsøg, og vi håber at kunne opbygge serien på bidrag fra læserne. Kender De et sjovt forsøg?

Så send en kort beskrivelse til Dansk Kemi, Skelbækgade 4, 1717 København V.

Kemikalier: H₂O₂-opløsning (15%) KI-opløsning (5%)

Sulfosæbe

Det skal undersøges, hvorledes temperaturen, H₂O₂-koncentrationen samt tilstedeværelse af katalysator influerer på hastigheden, hvormed hydrogenperoxid spaltes i oxygen og vand

 $2 H_2 O_2 \rightarrow O_2 + 2 H_2 O$

Som mål for reaktionens hastighed anvendes den pr. tidsenhed udviklede oxygenmængde. Oxygenet opsamles i sæbeskum.

Der anvendes I som katalysator.

Procedure:

I hvert af 5 måleglas (250 ml) hældes 5 dråber sulfosæbe og derefter de i nedenstående skema angivne stofmængder på følgende måde:

Først kommes H₂O i alle glassene og derpå H₂O₂.

Description of the state of the

Der afmåles herefter 1 ml KI-opløsning i hvert af 4 10-ml måleglas, som stilles ud for glassene I-IV.

Glassene II, IV og V stilles ned i bægerglas med varmt vand (50°C). Nu hældes så vidt muligt samtidig de 4 portioner KI-opløsning ned i glassene I-IV.

Når den højeste skumsøjle er nået op til måleglassets 250-streg, måles skumsøjlernes »højder« (udtrykt i ml) i alle glassene.

Ved sammenligning af skumhøjderne i glassene I og III samt i glassene I og IV skulle man gerne kunne konstatere, at reaktionshastigheden vokser med voksende H₂O₂-koncentration.

Ved sammenligning af skumhøjderne i glassene I og II samt i glassene III og IV skulle man gerne kunne konstatere, at reaktionshastigheden vokser med voksende temperatur.

	ml H ₂ O	ml H ₂ O ₂	ml Kl
 	20 20 10 10 10	10 10 20 20 20	1 1 1 1 0

Ved sammenligning af skumhøjderne i glassene IV og V ses katalysatorens indflydelse.

Bemærkninger:

Som katalysator kan anvendes en lang række stoffer (fx MnO_2 , Pt, Cueller Fe-salte). Her anvendes som nævnt I^- . Det bevirker ganske vist, at der forløber nogle sidereaktioner (fx dannelse af I_2), men disse har ingen indflydelse på forsøgets resultat.

Forsøget kan uden vanskelighed »scales« op til fx 10-dobbelt mængde.

En forøgelse af I^- koncentrationen har stor indflydelse på reaktionens hastighed.

Carsten Kongegaard

2. Syntese af et thermochromt stof

Kemikalier:

HgCl₂ (mættet opløsning) KI-opløsning (10%) CuSO₄-opløsning (fx 0,2 M)

NaHSO3

Ved sammenblanding af vandige opløsninger af Hg^{2+} og I^- finder følgende reaktioner sted

underskud af I⁻:

 $Hg^{2+} + 2I^{-} \rightarrow HgI_{2}$

Der udfældes det meget tungtopløselige røde kviksølv (II) — iodid.

overskud af I ::

 $HgI_2 + 2I^- \rightarrow HgI_4^2$

Bundfaldet opløses, idet den farveløse komplexion tetraiodomercurat (II) dannes.

 HgI_4^2 danner med Cu^* et tungtopløseligt stof Cu_2HgI_4 , som er thermochromt, idet det er rødt ved temperaturer under ca. 70°C og brunt ved temperaturer over ca. 70°C.

Procedure:

I et reagensglas hældes et par ml HgCl₂-opløsning og derpå KI-opløsning — først i underskud og derpå i overskud, således at det udfældede HgI₂ netop opløses.

Derpå tilsættes nogle ml CuSO₄-opløsning, hvorved opløsningen bliver uklar, idet der dannes et gulbrunt bundfald, som ikke vedrører den egentlige reaktion.

Der tilsættes endelig små portioner fast NaHSO₃ (HSO₃ reducerer Cu²⁺ til Cu⁺), indtil det dannede Cu₂HgI₄ har farvet opslemningen stærkt rød.

Den thermochromatiske egenskab kan vises ved blot at opvarme og afkøle opslemningen. Man kan imidlertid også tørre stoffet ved at filtrere opslemningen, tvære det røde stof ud over filtrerpapiret og derpå opvarme dette (fx på en varmeplade). Når farven er skiftet til brun, kan man vifte lidt med papiret, hvorved den røde farve atter kommer frem. Man kan opvarme igen o.s.v.

Carsten Kongegaard